

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 5614/14
09.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Даниловић и Гордане Богдановић чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., кога заступа Тихомир Кнежевић, адвокат из Вршца, ул. Ивана Милутиновића број 28, поднетој против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-2271/2-2013 од 03.03.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-2271/2-2013 од 03.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Царинарнице Београд 02 број У/1-4087/2013 од 27.11.2013.године којим је, на основу члана 239. и 251. став 1. Царниског закона ("Службени гласник РС" бр. 18/10), тужилац обавезан да за робу тестенине, бруто масе 23.621,26 кг у вредности од 21.098,99 евра за коју је одобрен поступак царинског складиштења по ЈЦИ УВ-7 број 10218 од 28.07.2013. године, ЦИ Терминал Београд која је изузета испод царинског надзора, плати износ од 1.358.651,00 динара на име царине и пореза на додату вредност, са разлога наведених у образложењу оспореног решења.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених битних повреда правила поступка, па предлаже да се поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Наводи да је жалбом оспорио решење Царинарнице због повреда правила поступка прописаних чланом 8. Закона о оптем управном поступку, јер у проведеној контроли, о чему је сачињен Записник, чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, пошто тужиоцу није омогућено изјашњење на околност шта се десило са робом, тј. да ли је заиста узета испод царинског надзора, у вези чега се позвао на Анекс I уговора о закупу број 4619/10, закљученог са компанијом "Б.Б." д.о.о. из ..., према којем је робу преместио у други магацински простор. Истиче да предметна роба има преференцијално порекло, те да је овај податак унет у фактуру ино пошиљаоца, а доказ је приложен уз жалбу, те да је обрачун увозних дажбина извршен супротно Прелазном споразуму о трговини са ЕУ, односно Уредби о усклађивању

номенклатуре Царинске тарифе за 2013. годину. У вези са овим позвао се на акт – Мишљење Министарства финансија, Сектор за царински систем и политику број 011-00-00193/2013-17 од 01.11.2013. године, које тужени, неосновано, није прихватио. Са изнетог, сматра да је оспорено решење донето супротно правилима прописаним одредбом члана 199. и 235. Закона о општем управном поступку.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, те предлаже да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), решио предмет спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је првостепени орган, након правилно проведеног поступка, несумњиво утврдио да је роба стављена у поступак царинског складишта по ЛЦИ УВ-7 број 10218 од 28.07.2013. године, узета испод царинског надзора и да над робом није спроведено неко друго царински дозвољено поступање и употреба, са којих разлога је правилно утврдио да је за предметну робу, у смислу члана 239. Царинског закона, настао царински дуг. По оцени туженог висина царинског дуга утврђена је правилном применом члана 251. наведеног закона, према прописима важећим на дан када је утврђено да је роба узета испод царинског надзора.

Ценећи наводе жалбе којима се оспорава да је роба узета испод царинског надзора и тврдње да је премештена у други магацински простор, тужени налази да нису основани јер према одредбама чл. 113. став 2., 139. и 140. наведеног закона, измештање робе из царинског складишта се може извршити само уз одобрење царинског органа, које тужилац није прибавио, а подношењем захтева од 18.10.2013. године и 21.11.2013. године за наплату увозних дажбина, изразио је спремност на измирење царинског дуга. У вези позивања тужиоца на преференцијално порекло робе и акт - мишљење Министарства финансија тужени налази да није основано. Ово стога јер, по оцени туженог нису испуњени услови из члана 249. наведеног закона за примену повластице, пошто је роба незаконито узета испод царинског надзора.

Према чињеничном стању које произлази из списка предмета, а које није спорно, тужилац је по ЛЦИ УВ-7 број 10218 од 28.07.2013. године пријавио увоз робе, тако што је тражио смештај робе у приватно, своје, царинско складиште. Уз наведени царински документ, осим захтева за складиштење, тужилац је поднео рачун пошиљаоца – извозника број 1309192 од 24.07.2013. године. Такође, није спорно, да је при контроли складиштене робе, у присуству овлашћеног лица тужиоца, дана 17.09.2013. године, утврђено да се предметна роба не налази у царинском складишту у које је смештена.

Одредбом члана 113. став 2. Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/10, 111/12 – у даљем тексту Царинског закона) прописано је да носилац одобрења мора да обавести царински орган о свим чињеницама које настану после издавања одобрења и утичу на његову даљу примену или садржину.

Одредбом члана 139. став 1. Царинског закона прописано је да се роба може привремено изнети из царинског складишта, ако то захтевају посебне околности, уз претходно одобрење царинског органа и под условима које тај орган одреди.

Одредбом члана 140. Царинског закона прописано је да царински орган може одобрити да се роба која је стављена у поступак царинског складиштења пренесе из једног царинског складишта у друго.

Код изнетог, неспорног, чињеничног стања и наведених одредаба Царинског закона, како је предметна царинска роба на режиму царинског одобрења, тужилац, иако њен увозник, са робом је могао да поступа само уз одобрење царинског органа, које тужилац, неспорно, није прибавио, те неосновано оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а тужени правилно закључује да је правилно првостепени орган утврдио да је за предметну робу, у смислу члана 239. Царинског закона настао царински дуг. Такође, по оцени суда, неосновано тужилац оспорава и да је ускраћен у праву да у поступку контроле ускладиштене робе износи наводе у вези поступања са робом, јер, осим изнетог изосталог - дужног поступања тужиоца, контроли је присуствовало, како то произлази из уредно потписаног записника о вршењу контроле, овлашћено лице тужиоца које на чињенично стање утврђено записником, ставио примедбе у Изјави од 17.09.2013. године и којима је у односу на предмет спора наведено да постоји проблем кашњења у измиењу обавеза настао услед премештања робе из једног у други магацин.

Одредбом члана 239. став 1. Царинског закона, прописано је да царински дуг при увозу настаје и незаконитим изузимањем испод царинског надзора робе која подлеже плаћању увозних дажбина. Према одредбама става 2. истог члана закона, царински дуг настаје у тренутку изузимања робе испод царинског надзора, а према одредбама става 3. тачка 4. истог члана закона, дужник је лице које је било дужно да се придржава обавеза које произлазе из привременог смештаја робе или царинског поступка у који је роба била стављена.

Према одредбама члана 251. ст. 1. Царинског закона, износ увозних или извозних дажбина за оређену робу обрачунава се према прописима који су за ту робу важили на дан настанка царинског дуга, осим ако овим законом није другачије утврђено. Одредбе овог става не искључују унапред одредбе ст. 2. и 3. овог члана.

Међутим, по оцени суда, с обзиром на стање списка предмета, основано тужилац тужбом оспорава правилност оцене оспореног решења да је висина царинског дуга правилно утврђена. Ово са разлога јер се тужилац, за порекло робе, позвао на изјаву ино пошљаоца робе која представља саставни део рачуна, који доказ оспореним решењем није оцењен, а по оцени суда је релевантан за решење предметне управне ствари. Ово стога јер из наведеног уверења о пореклу робе произлази да се ово односи на робу - тестенина тежине 23.621,26 кг која је транспортована превозним средством, ознаке BG34LK/AM799BG, који подаци у свему одговарају подацима наведеним у царинском документу и доказима поднетим уз ЈЦИ. Код таквог стања, оцена оспореног решења да нису испуњени услови за примену повластице – повлашћеног тарифног третмана као и оцена туженог о неоснованости ових навода жалбе, нема упориште у списима предмета а тиме и у одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Сл. гласник РС” бр. 30/10) којом је прописано да образложење решења садржи, између осталог разлоге који с обзиром на

утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Осим изнетог, по оцени суда, не могу се прихватити као правилни разлози оспореног решења према којима је, у смислу члана 249. Царинског закона, искључено позивање тужиоца, као царинског дужника, на повлашћени царински третман у односу на порекло предметне робе, због тога што је царинску робу неовлашћено изузео испод царинског надзора.

Ово са разлога јер је одредбом члана 249. Царинског закона прописано да када, у складу са одредбама чл. 31., 108., 172. или чл. 215. до 223. овог закона, царински прописи предвиђају да се за робу, због њене врсте или употребе у посебне сврхе, може одобрити повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних или извозних дажбина, такав повлашћени тарифни третман, смањење или потпуна или делимично ослобођење ће се применити и када, сходно одредбама чл. 238. до 241., 246. или 247. овог закона, настане царински дуг, под условом да заинтересовано лице није незаконито поступало, нити је поступало намерно или са грубом непажњом и ако поднесе доказ да су испуњени сви други услови за повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања дажбина.

Према изнетом, наведене одредбе закона регулишу повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних или извозних дажбина када се овај може одобрити због врсте или употребе у посебне сврхе царинске робе. Како одредбе чл. 249. Царинског закона не регулишу повлашћени царински третман царинске робе с обзиром на порекло царинске робе, по оцени суда, схватање оспореног решења, према којем се прописани услов-одсуство незаконитог поступања, с намером или са грубом непажњом- односи и на повлашћени царински третман због порекла увезене робе, нема упориште у наведеној одредби члана 249. Царинског закона.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима,, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 2. истог закона, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.06.2016. године, 10 У. 5614/14

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/РР